

Komandi partur:

Í jólablaðnum mánadagin verður greitt frá inuittunum, sum umleið 1860 fóru til gongu úr Canada til Thule í Grønlandi og endaðu í Føroyum.

...
Á ja, har standa tit, Føroya synir. Kátir unglingar, ið ikki áður hava roynt, hvat ið havið ber í sínum skjældri við ljósum hugsjónum og bjørtum framtíðarvónum, royndir sjógarpar á besta aldri, ið væl eru vitandi um, hvat havið kann veita og krevja, tó standa teir fróðir og stinnir á bunkanum, ágrýtnir at fáa fongin, meðan løtan er, framkomnir dugnamenn, sum tey mongu og drúgvu arbeiðsár hava merkt við margháttadum, bæði sjónligum og ósjónligum, merkjum. Allir hava teir ein felagshuga: at gagna sínum heimi og fosturlandi.

Nú nærkast stundin seg, tá vit aftur stevna heim mót kæru fosturstrond okkara við teirri veiðu, Harrin unti okkum. Heim til fedrar og móður, konur og børn og kærastuna, sum eg havi bygt mínar framtíðar vónir saman við, og fara vit tá øll at hittast aftur við gleði og gaman.

...
Dagar við vanligum hvønn dagsyrki gingu - hvussu mangir er mær ókunnugt.

Piltur trýnir inn um dyrnar og rópar: Telefon til tygara!

Slik boð eru ikki óvanlig nú um stund, so eg gav mær ikki meir far um hetta og fór.

Halló!
Hetta er Jóannes!
Bróðir?
Ja.

HER HVÍLIR
JOEN KALLSOY
F. Á EIÐI Í FØROYUM
22-6-1899 D. 24-4-1923
AV ÓHAPPI UMBORÐ Á INGRID
EG HAVI STRÍTT HITT GÓÐA STRÍÐIÐ
FULLGJØRT SKEIÐIÐ OG VARÐVEITT TRÚNNÁ

Gugga saman við manninum Joen Heina

Nú!
Tíverri, eg havi eingi góð boð at geva tær. Hvat sigur.
Jógvan bróðir er deyður uppi í Íslandi. Jógvan! (?)
Masturin á skipinum brotnaði og datt á hann.
Tøgn

Ein tøgn, ið talaði mangar ferðir meir enn mong, mong orð. Í fyrstuni barst hetta fyrri mær, sum var tað ein dreymur. Men brátt var mær kunnugt, at hetta var hin reini og skæri, men beiski sannleiki.

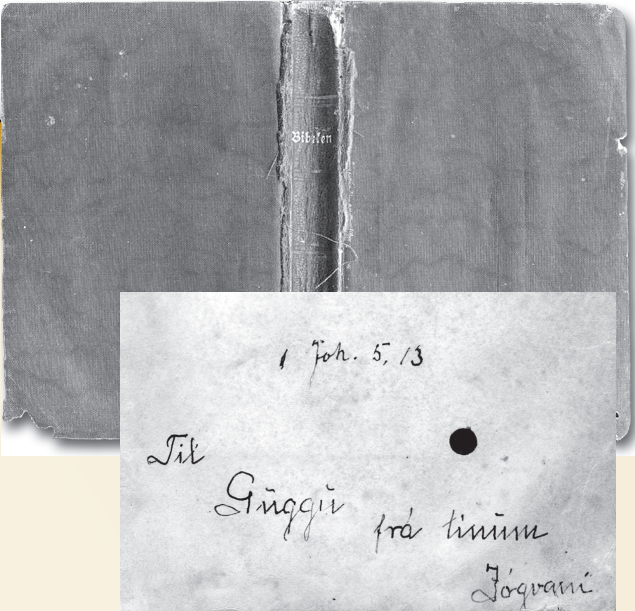
Jógvan bróðir deyður, masturin datt. Hesi orð ljóðaðu aftur og aftur og upp aftur tvífalt harðari í oyrunum; eg kendi hina somu kensluna bilgjast í barminum, sum tá eg rann upp gjøgnum torvuna, niðan móti hinum tronga stígunum í upsyni.

Alt for satt.
Dagin eftir gav hitt altíð stutta og greiða og í hesum viðfanginum harðorðaða fjarritið mær sjón fyrri søgn. Á brævlepa stóðu hesi orð:

Jógvan Kallsoy, bestimaður við Ingrid, doyði í gjár 24. apríl av óhappi, masturin brotnaði og datt á mannin, so hann andaðist alt fyrri eitt.

Á ja, soleiðis fór hann, rætt sum blóman, sum í sínum fagrasta summarskreyti stendur á foldini, fellur fyrri liggjanum, hann sum so mangir av hansara starvsbrøðrum.

Myndin, hin fríða, friðurin, fagurleikin og dýrdin – og so hin bráða umskiftanin, rann nú aftur og fram fyrri hugan, og hon tyktist mær so meinlíka tilveru einstaklingsins her í heimi. Eru vit ikki øll á eini tilíkarí flatu? Tað kann vera nakað ymist, hvat hvørjum einstøkum viðurferst har uppi, fyrri summum verður myndin meira døpur enn øðrum - eitt er tó felags fyrri øll: Hon máast og minkar fyrri

Ættin hjá Guggu eigur framvegis ta bíbliu, sum Jógvan gav Guggu, tá ið tey vórðu forlovað. Sett inn er innskriftin hjá Jógvani

Ættin hjá Jógvani eigur framvegis pennasettið Gugga gav Jógvani við sama høvi

hvørja stund, ið rennur. Og hvør hevur borgan fyrri, at tað ikki endar við einum bráðum omanlopi!

Í hesum viðfangi renna tey mongu og ljósu barnaminnini fram fyrri meg: Har heima í stovu, úti á leikvøllum, burtur á heiðum, niðri við strendur, úti á báti; sanniliga ein ljós og eydnurík tíð.

Myndin skifti og sæst í samburði við manndómsins hugsjónir og lívsskoðan hansara, sum er farin Harranum í hendi. Fróður og kátur sum fuglur á ljósum degi, altíð fúsar at inna sítt lívsverk, sínum heimi og føðilandi til gagns, Harranum til æru; samtíðar ein leitandi granskandi sál, ið ikki gavst á hálvari leið. Tíðum steðgaði hugur hans í síðstu lívsárum á markinum millum tað kenda og ókenda á gáttini til hina stóru gátuna, lívsgátuna, og fyrri honum var gátan gitt, so hann kundi av fullum huga gera skaldsins orð til síni:

FF-blaðið 10.mai 1923

Skaðatilburður

Í vikuni sum fór, frættust úr Íslandi tey sorgarboð, at Jógvan Mørkøre av Eiði var deyður. Hann var besti-maður við sluppini "Ingrid".

Vanlukkan barst so til, at stórmasturin brotnaði, meðan skipið lá og fiskaði, og rakti hetta mastrabrotið Jógvan so meint, at hann doyði. (Tað mátti verið illa eftiransað, at eitt mastrartræ var so háttað, at tað skuldi detta av í fiskiveðri, serliga nú skipini skulu vera sýnaði.)

Jógvan Mørkøre var ein evnagóður unglingi, vinsælur í samveru, álvarsamur í skap og ein góður felagsmaður, stutt

Gátuna hevur tú gitna um kærleikin vermir títt hjarta.

Gleð teg við blóming, við lívið og ljósið tað hjarta,

Gleð teg, tí nakað tú eigur, gjørt til at vara um aldur og ævir!

Gleð teg, tí ein er, sum lógina gjørdi og enn yvir lógini ræður.

Hin 28. apríl 1923 – á 23 ára aldri – fór hann til hvíldar í fjarskotnum landi – í Vestmannaoyum – fjart frá heimlands vinum og frændum, faðir og móðir, systur og brøðrum, ið syrgja hann sára.

Verði henda mynd vígd hansara signaða minni, honum, ið tað ikki untist at hvíla í fosturlands mold á heimlands strond.

Av bróður hans
Jóhan

og greitt, eitt av teimum ungmennum sum gav tær bestu og ljósastu vónir um framtíðina: men her kom deyðin sum so mangan, og kvetti lívstráðin av, áður enn vónirnar komu reiðiliga til royndar.

Hetta er uttan iva skrivað av Rasmus á Háskúlanum, sum eisini var blaðstjóri á FF-blaðnum. Hann kendi jú Jógvan.
Dimmalætting skrivaði, at masturin brotnaði ein metur yvir dekkið. Ein íslenskur trolari bugs-eraði Ingrid inn í Vestmannaoyggjarnar, og haðani varð hon sleipað til Reykjavíkar av Íslands Falk.